VOLUME 57, DECEMBER 1, 1965. No. 23. szám — 1965. december 1.

Evangéliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

ADVENT, VAGY VÁRAKOZÁS

... és mindjárt eljön az ő templomába az Ur, akit ti kerestek és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé eljön, azt mondja a Seregeknek Ura". (Mal. 3:1, b.)

A szentírás általában beszél az ember és a teremtett világ adventjéről, amely világot az emberért teremtett Isten, aki által el is akarja érni az ő célját. Az embernek bűne kihatott a teremtett világra is és ez felbontotta a kettő közötti békés harmóniát s az emberre szabott enyészeti büntetés kihatott a világra is. Ez indította Istent arra, hogy egyszerre gondoskodjon az ember és a világ megszabadításáról; egybe szerkesztvén magában a kettőt Jézus Krisztus által. (Ef. 1:10). A Jézus Krisztus által való megváltás, helyre állítja az embernek Istenhez való viszonyát és ezáltal helyre áll az ember és a világ közötti kapcsolat is. A megváltott ember céljaiban, törekvéseiben, nem a bün uralkodik már, mert ő az Isten dicsőitésének szolgálatában áll és ez fel kelti benne az adventi vágyat is.

A megváltás utáni sovárgás nem csak az ember lelkét hatja át, hanem a kárhozat alá rekesztett világot is. Pál apostol úgy írja ezt le, mintha hallaná a teremtett világ nyögését és fohászát a szabadulásért. Ő tanítja is, hogy Krisztus nem csak az embert váltotta meg, hanem a teremtett világot is. De az ember számára csak úgy lesz valóság a megváltás, ha bűnbánatba merülve, hitben elfogadja s megragadja Krisztusnak feléje nyujtott kezét, aki őt vissza vezeti az atyai házba, hogy fiui jogait vissza kapja s aztán megujjult emberként úgy éljen a világban, hogy cselekedeteinek láttára dicsőitsék Istent az emberek.

A megváltás elfogadása adja vissza az embert és a világot eredeti rendeltetésének. Igy szerkeszti egybe Isten az embert és a világot a Jézus Krisztusban.

Most az adventi napokban, előtérbe lép istenifiuságunk kérdése. Persze nem úgy, mintha csak ezekben a napokban vetődne ez fel bennünk, mert ennek a kérdésnek át kell kísérjen bennünket az egész életen. De most különös fénnyel tünik fel elöttünk istenifiuságunk és ennek erejében meglátjuk és halljuk a világnak időnként elhaló és ismét megujjuló fohászkodását.

Ebben a várakozásban és üdvösségünkért való kibontakozási harcunkban nem szabad elfáradnunk, hanem hűséges s engedelmes lélekkel meg kell álljuk helyünket egész addig, amig istenfiuságunkhoz méltóan át változunk Krisztus képének hasonlatosságára és a megváltás erejét sugározzuk a világra, mert Krisztusban mindennek új életet kell nyerjen. Ezt kérjük minden napi imánkban, mert tudjuk, hogy csak így válhat igazi adventtá Krisztus jövetele mindenek életében.

Immár légy áldás testvérem!

Én is várom, hogy irodalmunknak megsegítésére siess, hogy szakadás ne álljon be ennek a legnagyobb szószéknek szolgálatában, amely a mi kedves Evangéliumi Hírnökünk, melynek küldetése az, hogy hírdesse a testé lett Igét.

Szász János, Canton O.

ŐSZ

Uram, búcsuzik az élet,
mert a gyümölcsök megértek,
meleg nyárnak vége lett.
Elszáll a vándormadár is
és megborzong a virág is.
Hullanak a levelek
aranyszínü szemfödélnek.
Egyre csendesebb az ének...
De borongós ég alatt
most az őszért áldalak.

Üzensz sárguló levélen
és elém írod az égen
vándormadarak jelét,
hogy mélyen szívembe rejtsem
vándorvoltam, ne felejtsem
vándoroljak TEFELÉD.
Mind korábban itt az este...
Megért a szőllő gerezdje.
Hadd mondjak, Uram, Neked
Mindezért dicséretet!

Köszönetet a ködért is,
a lehulló levélért is,
minden gyümölcsért a fán,
röptéért vándormadárnak...
Hírdessétek könnyü szárnyak,
hogy van melegebb hazám!
Át a ködön, át az éjen
édes zengéssel kísérjem
dérbelepte réteken
őszi hálaénekem.

T. E.

STEINER ISTVÁN HAZAMENT

Lapzárta után kaptuk a hírt arról, hogy Steiner testvér a Békehírnök kiváló szerkesztője, nov. 7-én este 7 órakor meghalt. Következő számunkban írunk róla részletesebb ismertetést.

AZ UR AZ AJTÓ ELŐTT

A Mennyei jelenések írója János apostol eme szavakat írta: "Ime az ajtó előtt állok és zörgetek: valaki hallándja az én szómat és megnyitándja az ajtót, bemegyek ahoz és ő vele vacsorálok, és ő is én velem. — Akinek füle vagyon hallja amit a Lélek mond a Gyülekezeteknek." (Jel. 3:20, 22.)

A beszélő Lélek, aki szól a Gyülekezeteknek, az Idvezítőről mondja a Jelenések írója János. Ez a Lélek ekképen biztat: "Ime az ajtó előtt állok." Tudjuk, hogy a megváltó Krisztus oly módon, mint remélték a tanítványok, testileg sem a múltban nem jött el, amint írva van a 11-ik versben: "Ime eljövök hamar", de sem a jövőben nem várható mindaddig, mig hitünk szerint be nem következik az Urnak ama dicsőséges, amellett rettenetes napja: az ítélet. Eljött ő azonban a múltban is és elfog jönni ezután is lelkileg. Igérete szerint nem hagyja el az övéit — megjelenik az emlékezet dicső fényénél is, amikor életének valamely fontosabb eseményét emlegetve ünnepet szentelünk. Most is egy igen fontos emléknap, Jézus születésének ünnepe közeleg felénk.

A Lélek, az Idvezítő Krisztus, az ajtó előtt áll! Azért, hogy felkeresse nemcsak a hívőket, hanem a hitetleneket is. A hívőket azért, hogy velük mennyei békét, örömet és boldogságot közöljön; a hitetleneknél pedig, hogy újra kísérletet tegyen a megtérésükre. De hogy ezeket véghez vígye, nemcsak megáll az ajtó előtt, hanem a vendégek szokása szerint jelt is ad magáról: zörget, kopogtat. De még más eszközhöz is folyamodik: szavát is hallatja. Hírdetteti evangéliumát minden alkalmas és alkalmatlan időben, azt a tudományt, mely minden hívőnek üdvösségére való.

De azok hallják meg a mennyei követ érkezését, kik megnyítják az ajtót: a szív ajtaját. A földi vendég érkezésekor a ház ura, szíves készséggel nyit ajtót a vendége részére. Tudjuk, hogyha valaki földi vendéget fogad, aziránta kötelessége is van. Őt szívélyes látás, jóindulat különféle nemeivel halmozza el. Mert csakis így felel meg a tisztességnek. A szív ajtaján bebocsátott Idvezítő iránt való jóindulatainkat leghívebben úgy mutatjuk meg, ha példáját követve, szívünkben nemes érzelmek virágait ápoljuk. Az nem ér semmit, ha valaki csak kűlsőleg, szájjal mondja: úgy-úgy; cselekedetei pedig helytelenek, az olyanok a farizeusok táborába tartoznak.

Azt mondja a Lélek, a követ a találkozásnál: hogyha ő bemegy ahhoz, aki megnyítja előtte az ajtót, azzal vacsorál és az is ővele. A jó rokonok bizalmas barátok és ismerősök, mindenkor szép társaságot képeznek egy megterített asztal mellett. De nincs jobb, drágább és kedvesebb vendég és barát a megváltó Krisztusnál. Mert az említett előbbiekben csalódhatik az ember, de Krisztusban soha. Ő mindig hű marad és mindig szeret. Ő nem testi, nem földi, hanem mennyei ledeleket élvez. A vacsora elnevezés alatt azonban érteni lehet egyfelől a szent jegyek élvezését és másfelől pedig ama lelki áldások, javak közlését, melyeket Ő júttat a reá várakozóknak.

Rev. J. S. Faze
ny. lelkipásztor

Igét a szívbe, gyógyszert a sebre. . .

Ap. csel. 26: 17-18.

Kedves Testvéreink Őbenne! Szeretettel küldjük a fenti Igét testvéri köszöntésül áldáskivánással egybe. Legutolsó híradásunk óta, sok minden történt amiért szívünk hálatelt Isten iránt. Itt Boliviában ez évben van a missziómunka nagy-éve, amikor protestáns hívő gyülekezetek, imádságos szívvel fogtak össze az ország evengélizálása érdekében. A terv az: "Elvinni az evangélium örömüzenetét, lehetőleg minden lélekhez, még ez évben." Csodálatos áldások kísérik e munkát és köszönjük, hogy Ti is imában velünk vagytok, továbbra is kérjük, segítsetek.

Husvét vasárnapján, a La-Paz-i gyül.-ben szolgálhatta az Urnak azzal, hogy az itteni misszió-földön **megtért 5 aymara hívő testvérünket,** hitük vallomására és az Ur Jézus példájára **alámeríthettem.** Ez volt az első ilyen szolgálatom Boliviában. amiért megalázkodott szívvel és tiszta örömmel mondtam hálát.

A tervezett építkezés bizonytalan időre el lett halasztva (a kanadai konferencia határozatképpen), de ezt is az Ur kezéből vettük és dolgozni fogunk új és nagyobb épületek nélkül. Mi is belekapcsolódtunk a fennt említett evangélizáló programmba, (feleségem mint az önkéntes "Jóakarat" nevü karaván orvosa) s így járjuk azóta is az ország a nagyvölgyek és az altiplánó lakta különböző vidékeit, tropusi őserdők, vidékeit.

A fennt említett "Jóakarat"-karaván áll egy evangélistából, filmszakértőből, fogász és orvosból. Ez a csoport önként keresi fel, a nehezen elérhető de lakott területeket, folyómenti telepeket, autóval, repülővel, csónakon (canu), öszvérháton vagy gyalog. Sok áldás kísér egy ilyen utat, de nehészség is. Egy a cél, minden eszközt és módot felhasználni az örömüzenet továbbadására.

Utunkat (Juliusban) Chaparen kezdtük. Az orvos négy nap alatt 250 beteget vizsgált meg és 150 vé. dőoltást adott — ápolónő nélkül — közben zuhogó trópusi eső verte a pálmatetős bambuszból készült kunyhót, ami ezuttal rendelőként szolgált. Julius hó második felében St. Cruz városban és a környéki őserdőkben lakó telepeseket látogattuk meg. Voltunk japán, kinai és más telepeken. Rizs, cukornád, állattenyésztők telepeit láttuk, szolgáltunk köztük, ahogy az Ur adta. 2500 km. utat tettünk meg ezuttal, ami a Boliviai utakon egy kicsit fárasztó volt, de örömünk mindent pótolt. Qechua vidékén is jártunk, sivár hegyek között élnek, egyoldolu a táplálkozásuk, nagyon sok a beteg.

Nagy izgalommal indultunk el Bolivia északnyugati őserdeibe — a nagyfolyók mentére — kéthetes karaván-utra. Cochabambától 7 óra 30 percet repültünk míg elértük Riberalta északi várost. — Az Amazonász őserdeiben nincsenek utak, repülön és vizen közlekednek az emberek. — Az itt dolgozó misszionárus testvéreink már vártak reánk, megpihentünk, majd összecsomagoltuk a szükséges dolgokat (bibliákat gyógyszereket, függőágyakat) közben megérkezett a Wycliffe misszió egyik pilótája. A gép kicsi, egymo-

toros, nem sok minden fér el benne s így az élelmiszerkészletünk egy része is lemaradt. Az Ur segítségét kérve utunkhoz, néhány perc mulva az őserdők és nagytavak felett libegett velünk a kisgép... Alattunk a dzsungel ezer titkával, buja ősvadonjával és különös állatvilágával... Ugyancsak itt található az Isten "barna-aranya" a még vadon törzsekben, kőkorszakbeli körülmények között élő őslakó-indiánok. Száz és száz négyzet km-ben terülnek el itt az őserdők és csak egy-egy folyó kanyargós csíkja töri meg a szinegységüket.

Közel két órája, hogy a levegőben vagyunk — libben egyet a kis gépünk — s alattunk a nagyfolyó partján egy kis telepet pillantottunk meg, az őserdőbe vájt keskeny repülőtérrel. Uj repülőtér ez. Most száll le a próbarepülés után először a repülő e térre. Kinnt van a telep apraja-nagyja, nagy rivalgással fogadják érkezésünket. Az itt dolgozó új missziónárus sírva ölel át valamenyiönket — megható is egy ilyen helyen találkozni — a repülőtér az ő irányítása alatt készült el s nagyon boldog volt, hogy láthatta álmainak megvalósulását.

A telep neve: SENA, ahol gummi és brazildió-gyűjtő őslakók laknak. A telep közepén szállításra készen állnak a kitermelt kész gummi-tömbök. Ma munkaszünet van, **ünneplik az első repülő érkezését telepükre,** de az elkülönített orvosi rendelő előtt, már sorban állnak... egyik betegebb mint a másik... viaszsárga valamennyi, anemia, a férgek elszívják vérüket... hasuk hordóként kipuffadva... szegények, egyoldalúan táplálkoznak, rizsen és trópusi krumplifélén élnek.

Este összejövetelt tartunk a telep pálmatetős bambó-raktárhelyiségében. Kb. 45-en vagyunk (gyermekekkel), szokatlan, mert ez az első összejövetel, az új missziónárus csak egy pár hete dolgozik itt, családjával a folyón ringó motoroscsónakuk kabinjában él. Az istentisztelet kezdetén a megjelentek egy része primitiv nevetgélésbe tör ki, de azok akik olvasni is tudnak csakhamar énekelni is kezdenek, majd komoly figyelésbe megy át a hangulat, az Ige hangzik: "Jézus az egyetlen Ut" Az összejövetel végén **négyen sírva térdre borultak** és elmondták, hogy ők ezt az "Utat" választották. Mi pedig szívünkben hálát adtunk, hogy az Ige szomjas lelkekre talált. Valóságos közelharcot vívtunk a felhőnyi sokaságú szunyoghaddal, éjszaka a szobánkba merészkedett patkányokkal és skorpiókkal, végül is elaludtunk... a Délkeresztje csillagzat pedig őrt állt az álmaink felett.

Harmadnap reggel a St. Kereszt nevü telepre mentünk át, ahol kb. 75 ember él. A szükséges műszert, gyógyszert magunkhoz véve, az új missziónárussal **három órát gyalogoltunk az őserdőben.** Itt is mindenki tropusi beteg. Mig az orvos kezelte betegeit, mi kinnt az Isten szeretetéről beszélgettünk az emberekkel. Rendelés után meg is vendégeltek minket, **teknősbéka-pörkölttel.** Ösztvéreket nyergeltek fel, s azon tettük meg visszafelé az utat az őserdőn keresztül. Bár a levegő fülleszlően párás volt, de **csodás út volt ez az ősvadonban!** Óriástörzsü brazildiófák gyertya-egyenességgel 60-80 méter magasságban szöknek az ég felé! Az orvos, fogász és missziónárus, három napra berepültek még mélyebbre az őserdőbe. Nagyon áldott volt munkájuk, az emberek úgy szívták magukba az Igét, miként a májusi esőt a szomjas föld. Nagyon sok volt a beteg, de igen kedvesen főztek meg egy szép bőgő-majmot a tiszteletükre, részemre ajándékképpen egy tigris-vadmacskabőrt küldött a telep tulajdonosa. **Ezeken a telepeken soha még evangélista és orvos nem volt. Az Evangélium az első karácsony után 1965-ben** érkezett el hozzájuk. Közülük egy idős ember mondta: **"Ha tudtátok oly régen miért nem jöttetek előbb?"** Csendben lehajtottam a fejem bűnbánatra... s eszembe jutott..., hogy mikor jönni akartam... háborút viselt a keresztény világ.

Pilótánk egy szeretettől sugárzó arcú fiatal 26 éves Moody iskolából kikerült, lelkes bizonyságtevője az Urnak. Ők naponta járják ezeket az őserdők feletti légi utakat. A törzsekben dolgozó misszionárusoknak hordanak élelmet, gyógyszert, és amire szükségük van.

Búcsut vettünk e néhány nap alatt annyira a szívünkhöz nőtt egyszerű emberektől s néhány perc múlva újra a levegőben libegtünk az őserdők felett. Ugyéreztük, hogy terheinket lerakva, könnyebben megy a gép; **gyógyszert a sebre, Igét a szívbe!** Testben fáradtan, de a lelkifrissesség szent és boldogitó örömével tértünk vissza Riberaltára és 7 órás repülőút után Cochabambába.

A következő misszió-út (karaván) novemberben indul az altipanora, kérjük imáitokat e drága munkához is.

Áldott legyen az Ur a nyitott kapukért, a szolgálat kegyelmének a lehetőségéért és Tiérettetek akik imádságos szeretettel ott állotok és kitartóan imádkoztok az ő országa eljöveteléért. Szeretettel őbenne:

Cserepka János s. k.

ÚJ ISTEN folytatás előző számból

Ez vár tereád is. Amikor megszabadulsz az új isten hatalmából az a nap olyan lesz, mintha a menny minden szépségével, szentségével, tisztaságával, elképzelhetetlen örömújjongások közepette a földre szállt volna. Soha ennél kivánatosabb napja nem lesz és nem volt a földi életednek. Aki nem meri ezt elmondani az vétkezik. Mert csak az nem tudja ezt elmondani, aki még nem élte át, ezt a csodálatosan szép imperiúm változást a saját életében. Most már megértem én is ezt a ígét: "Élek többé nem én, hanem él bennem az Ur Jézus Krisztus!" (Gal. 2.20.)

Kedves Testvérem eddig is tőled függött, ezután is csak tőled függ, hogy cselekszed e az ő akaratát vagy nem? Abbahagyod e a szakadós vizpartokon, és a szakadékos útakon való járásodat, vagy nem? Ha abbahagyod akkor eljön az óhajtott fegyvernyugvás ideje az életedbe. Beköltözik hozzád a csend, mert a kapuk előtti harcot most már innentől kezdve más fegyverekkel vívják. Az Ige és a Szent-Szellem fegyvereivel. Ezek zaj nélkül folytatják, de most már a hit nemes és szép harcát. Ez a harc az amelyik kedves Isten előtt!

Mielőtt felszámolnál mindent még egy kérdést! Meddig jutottál el az új isten követésében? És mióta vagy fizetésképtelen az Igaz Istennek? Ne félj megmondani még akkor sem ha történetesen már igen nagy útat tettél meg ezen a távon. Talán annyira elmentél, hogy Isten hegyei már nem is látszottak hozzád? De te is úgyanúgy mint Mózes és Debóra kezdj hozzá énekelni! "Szemeimet a hegyekre emelem, onnon jő az én segítségem!" (121. 1. Zsolt.) És Isten felel: "A töredelmes és bűnbánó szívet Isten nem veti meg!" (Zsolt. 51.19.) és "Engedelmeskedjetek az Istennek! Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek!" (Jak. 4. 7.)

Folytatás az 5-ik oldalon

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
—o—
Published semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNAR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park Michigan, 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

ADVENT

524-ben a Seridában tartott kath. zsinat hozta határozatba az Adventus: megérkezés, eljövetel megünneplését, vagy talán helyesebben mondanánk így: Előkészületi várakozás, amelynek feladata az lenne, hogy előkészítse a népet Jézus születésének megünneplésére. A görög egyház hat, a római négy hétben állapította meg a lelki előkészülést, mely idő alatt — mint a husvéti bőjt alatt is —, minden világias mozgalmat kikapcsoltak az egyházból A képeket is lefátyolozták annak jeléül hogy akinek jövetelére várnak, még nem érkezett meg. Ehhez csatlakoztak később a protestáns egyházak is. Igy húzodik át ez az ünnep századok óta a civilizált népek egyházai életén.

Nincsen is ebben semmi kifogásolható, mert hiszen Isten maga is készítette a világot fia elküldésére s egész különlegesen pedig, a zsidó nemzetet úgy, hogy az otthon legkedvesebb család tagjaként fogadják amikor megérkezik. Tizenhét hivatalos prófétát alkalmazott erre a célra a pátriárkák és a két hatalmas nemzet vezetőn kivül és az eredmény mégis az lett, hogy amikor eljött az övéi közé, "az övéi nem fogadták be" Várták bár, de hogyan és mivel? Megvető gyülölettel, karddal, istálóval, kövekkel, botokkal, kötéllel, korbáccsal, szégyenkoronával, csúfpalásttal, kereszttel és sírral. Amikor ezeket így megemlítjük, csodálkozással kérdezzük, hogy vehet magának jogot korunk rómájának pápája arra, hogy ezt a népet felmentse Jézus kereszt halálának felelőssége terhe alól? Hát ember van hivatva arra, hogy megbocsásson olyan bűnt, amellyet Isten ellen követtek el? Isten nem adta a törvényt egyeseknek, hanem egy nemzetnek és az akkori vezetők a törvény értelmében és a nemzet nevében követelték Jézus halálát: Nekünk törvényünk van és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, — kiáltották Pilátus felé. Ez a nép Krisztussal és Istennel intézze sorsát. Térjen az őt büntető, de szerető Istenhez is, aki meg akar neki bocsátani, de nem úgy mint nemzetnek, hanem egyenként azoknak, akik Jézusban az isteni Messiást ismerik meg és lelküknek egyedüli Megváltóját. A magukra és gyermekeikre kért Krisztus büntető vérét, csak az Isai tözsökéből növekedett vesszőszálnak vérével moshatják le. Tudjuk, hogy a lelkiismeret vádolása alatt akarnak enyhülést keresni Mária országának fejénél, mert még ma is érthetetlen előttük az, hogy lehet évezredek után is annyi követője annak, akit ők a kapun kivül vetettek és ma sem akarnak hozzá menni a táboron kivül.

Jó az Isten emberré létének emlék napját előzetes lelki gyakorlattal felszínen tartani, de nem sokat jelent az azoknál, akik nem engedik magukat általa vezettetni. Csak azért várni őt, hogy a balsikerek után legyen kit hibáztatni és káromolni, nem sokat jelent, vagyis semmi jót nem jelent, ellenkezőleg, a bünöknek a szaporítását hozza magával az ilyenek magatartása.

De Jézus nem fog már megváltó szándékkal hozzánk jönni. De, jönni fog, akár adventelünk, akár nem: Eljön felhökkel és minden szem meglátja őt, még akik átszegezték is. Jön és sír előtte a földnek minden népe Jön, fején arany koronával az, akit tövissel koronáztak itt! Fehér, királyiszékben ő, akit bitófán emeltek trónra itt! Kezében királyi pálcával és az élet könyvével ő, akinek kezeit szürke szegekkel rögzítették a kereszthez.

"Eljön a mi Istenünk és nem halgat . . . Hívja az egeket onnan felől és a földet, hogy megítélje népét: Gyüjtsétek elém kegyeseimet. . . És az egek kijelentik az ő igazságát". "ő akkor megrendítette a földet, most pedig ezt hírdeti: "Még egyszer megrázom, nemcsak a földet, hanem az eget is!" "Az Ur napja pedig úgy jön majd el, mint tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig a hőségtől felbomlanak és a föld és a rajta levő emberi alkotások többé nem találhatók. Azért szeretteim, ezeket várva, igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találtassatók békességben".

Testvéreim, mi már egy ilyen krisztus várással állunk szemben. Csak figyelembe kell vegyük a Szent irás utasításait. A (Jel. 22:17,) versben azt olvassuk: "A Lélek és a mennyasszony mondja: Jöjj!" Kinek? Jézusnak. A Lélek, aki bennünket elpecsételt Jézus számára s velünk marad Jézus visszajöveteléig s vele szemben annyi engedetlenséget követtünk már el, hogy szinte fáradtan kiáltja Jézushoz, hogy jöjjön el. Egyháza, lelki mennyasszonya retteg élete tisztaságának teljes megfertőzésétől a jelen levő gonosz világban, de vágyna már látni is azt, akit csak hitben ismer most s kiáltja felé: Jöjj el!"

Jézus nem hagyja figyelmen kivül ezeket a kiáltásokat. Válaszol ezekre: "Imé eljövök hamar". És amikor eljövök, hallani fogjátok: "Jertek Atyámnak áldottai és bírjátok az országot . . . !"

M. A.

ÜZENET:

T. V.-né Hálás szívvel köszönjük, elismerő kedves szavait. Ugy van, az Ur keze volt az egész ügyben és ő vitte diadalra — hisszük —, az ő akaratát. Örülünk, hogy már is tervbe vette a konvención való megjelenését, ami sokat jelentett s így szeretettel várjuk. üdvözlet.

—o—

F. K. H. A palesztinai leírást köszönettel vettük és le fogjuk közölni. Hisszük, hogy építjük vele olvasóinkat. üdvözlet.

—o—

Nyil. Kérését mindenben teljesítettük. Dolgozatait örömmel közöljük. Levél megy. üdvözlet.

F. Készséggel adtunk helyet nagyon is alkalmi dolgozatainak. Tessek máskor is írni. üdvözlet.

—0—

G. P. Örülünk a szépen sikerült ünnepélynek. Róla a jelentést megkaptuk és közöljük is. üdvözlet.

—0—

Sz. J. A testvérnek annyira jó gondolatai vannak, hogy mindig örömmel öltöztetjük fel és állítjuk az olvasók elé. Csak tessék írni. Levél megy. üdvözlet.

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Mária
105 Demott Lane, Somerset, N. J.
Női konf. elnöke: Bányai Andorné
Alelnök: Németh Lajosné
Pénztáros: Hajdu, Elizabeth
Jegyző: Szerencsy Mária

ESZTER

Sokak előtt emlékezetes az Atlantic Cityben lezajló szépségverseny, amely minden évben megismétlődik itt Amerikában. A Bibliában is olvasunk egy szépségversenyről, ami Krisztus előtt 510 évvel történt. Az Eszter könyvének 2:17 verse szerint "a király Esztert minden asszonynál inkább szereté, és minden leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte."

Eszter azonban nem csak külső, hanem belső szépséggel is rendelkezett. Ez a könyv, az Eszter könyve az egyetlen a Bibliában, amely az Isten nevét semmilyen formában nem említi meg, és mégis az Ur kezét látjúk megnyílvánulni mindenekben. Az Urnak célja volt azzal, hogy Esztert választotta királynőül. Amikor a zsidók ellensége, Hámán, nagy árat ígért a király kincstárába a zsidók elpusztitását illetően, Márdokeus, Eszter nagybátyja megszaggatá ruháját a nagy szomorúság jeléül.

Megtudta pedig Eszter Márdokeus szomorúságának okát a Márdokeus által hozzá küldött királyi parancs másolatából, melyet azzal az üzenettel küldött hozzá, hogy "menjen a királyhoz, könyörögni néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért." (4:8). Az igéből kitünik, hogy Eszter viszsza üzent Márdokeusnak, miszerint "aki bemegy a királyhoz a belső udvarba hívatlanul, egy a törvénye, hogy megöléttessék . . . " De Márdokeus ismét üzen Esztternek ilyen formán: "Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan lészen könnyebbségök és szabadulásuk a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra" (13, 14 v.). Azt is meglátjuk ebből az üzenetből, hogy Márdokeus hitte, hogy az Ur megmenti az ő népét. Akár Eszter lesz az eszköz, akár más; de talán éppen Esztert választotta erre a feladatra az Úr. Eszter elfogadta a felhívást, de először az Ur kezébe tette életét. Nem siette el a dolgot, hanem három napos bőjtölést kér: ". . . és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok három napig se éjjel se nappal, és én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha azután elveszek hát elveszek." (16 v.).

Mindnyájunk előtt ismeretes a történet, hogy hogyan mentette meg az Ur az ő népét, Esztert használva eszközül. Végül pedig Eszter is kegyelmet talált a király előtt, mivel bátorságot nyert az Urtól a veszély idején. Talentumát, szépségét az Ur dicsőségére használta fel.

Amikor az Ur olyan helyzet elé állít bennünket, hogy választanunk kell a mi életünk, vagy az Ur ügye között, mi hogyan választunk? Ma is szükség van arra, hogy a hívők megtudjanak állni és **határozottan** választani, hogy embernek akarnak-e engedelmeskedni vagy Istennek. Emlékezzünk mi is arra, hogy Isten bennünket is azért állított "Királyságba", hogy célját elvégezze általunk. Készen vagyunk-e mi is ezt mondani, hogy "ha elveszünk, hát elveszünk?" "Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját!"

Terézia Faulkner

FÖLEMELEM...

Eső szitál a barna, bús avarra
s hangolja hurom halvány őszi dalra.
Most a szívemről énekelgetek.
Csalárd, gonosz . . . az Isten könyve tudja.
A dobbanása annyiszor beteg.

Fölemelem, hogy Isten könnye érje.
Tisztúlna, csendesülne hófehérre!
Ne lenne annyi balga dobbanása . . .
A célra vinne, többé semmi másra!
Ne lenne titka, mint a tiszta tónak,
amelyre rárágyog a pírkadó nap,
s mohos követ is látni lenn a mélyen!

Fölemelem, hogy újúlva zenéljen,
ezen a könnyes, őszi reggelen.
Körül a csúcsok, mind ködbe vesztek.
Utamra húllnak fényes, tiszta cseppek . . .
Viszem a szívem . . . és felemelem.

T. E.

Folytatás a 3-ik oldalról

UJ ISTEN

Ezzel az igével cselekvésre bátorít téged és mindazokat is, akik úgy látják, fogytán van az erejük az ilyen nagy kilátástalannak látszó harcra. És újra látsz valamit: A kapuk nyitva vannak. A nagy tűzek kialuvóban vannak. Csak pernyéje maradt a nagy viadalnak. Jézus győzött! De valahol a szíved mélyén felcsapott a láng, amely gyorsan terjedt és hatalmába vette az életedet is. **Lángolni Jézusért!** Ez már egészen más irányú és erősségű tűz! Az imádatnak, a szeretetnek, az Istent szolgálni akaró életnek a búzgóságos tüzgyújtása ez! Akik ebben égnek soha sem égnek el! De soha sem fognak oda elérkezni sem meglátni azt a helyet, ahol a másik tűz készül a hitetleneknek.

Most már rajtad a sor. Vigyázz ne siesd el a döntésedet! Légy óvatos! Az igaz Isten várja a határozott lépést tőled! És ha az életedet most ebben a percben úgy adtad oda az Ur Jézus Krisztusnak, hogy lemondtál róla teljesen az ő javára, akkor valami igen-igen nagy dolog történt az életedben. Tudod e mit jelent egy ilyen döntés? Azt jelenti, hogy neked már nincs semmi kockáztatni valód ebben a földi életben! De még a következőben sem. Te nem veszíthetsz, mert mindent átadtál Jézusnak, neked nincs mit veszítened! Tudod milyen egy áldott helyzetbe jutottál? Talán most még nem is tudod. Az sem baj! Az életed Krisztusban kamatozik és ő nagy kamattal fogja azt felmutatni az Atyának. "Akiket nekem adtál mind megvannak Atyám"!

Ezt mindenki megérzi rajtad. Még az eddig lemondani nem akaró új isten is. Nem hitte el, hogy ide érkezzél. Mert nem ismeri az Isten dolgait. Mert nincs szeme a látásra, füle a hallásra! De ha megismeri rajtad ezt az új szellemi egyenruhát, az elválasztottak ruháját, én nem tudom mit fog tenni, de egyet tudok elfut tőled!

Az Ur Jézus pedig, amikor látja, hogy egy élet ismét szabad lett, szép lett. Akkor hozzád fordul és ezzel fejezi be munkáját és a te elpecsételésedet: "Te pedig tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye te koronádat! (Jel. 3. 11.)

Jézus garancia arra, hogy így legyen! Ámen! Az Urban testvéretek:

Budapest, 1965. IX. 14. Tóth Sándor

FIÚSÁG

"Ha földi dolgokat mondok néktek és nem értitek, mimódon értenétek a mennyeiteket?"

Földi dolog:

Ha fiúgyermek születik, öröm az apának, bár fia nem tud sem saját magáról sem atyjának öröméről. Előbb gyermekké kell fejlődnie, hogy megtanulja megismerni és tisztelni atyját és megbecsülni az életet. Erre igen hosszú időt kapott, hogy elhagyja a gyermeki gondolkozást és a gyermekhez illő dolgokat. Pál apostol is megfígyelte ezt és azért mondja: Mig gyermek voltam úgy gondolkoztam mint gyermek, de miután férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illendő dolgokat.

Az életben megszámlálhatatlan sok tudnivaló van, amelyek nélkül nem ismerjük a földi dolgokat, a tudás megszerzéséhez pedig sok a feltétel: képesség, lehetőség, komolyság és a tanulásban való fáradhatatlan kítartás. Többnyire a végén látjuk csak meg, hogy ezekhez igen rövid az életidő.

A gyermek életében az érettségi vizsga, vagy ennek megfelelő életkor adja a határvonalat a férfiúi korhoz, mert ekkor lett belőle az általános ismeretekben kioktatott fiatalember.

De nézzük meg ezt a képet az atya szempontjából, ahol ez — gyarló földi dolog — nem minden gyermek válik az atya kedves fiává. Gyakran előfordul, hogy az "érett fiú" többet tud az atyjánál, természetesen őszerinte.

Mig gyermekből egzisztenciaképes férfiúvá serdül, addig állandóan rászorul atyjára: ezen a módon ismeri is, hogy honnét várjon segítséget. De viszont az atyának ezekért kijáró köteles tiszteletet és atyja nagyrabecsülését még néha jónevelésü gyermek is nem elég szeretettel teljesíti.

Szükséges és hasznos a tudás, de ehhez még ugyanilyen fontos az érett élettapasztalat is.

Igaz tehát a Megváltó szava, hogy a földi dolgokat nem értjük eléggé. Bizonyítja ezt az előttünk zajló élet, amikor nemcsak a temérdek iskolázott gyermek, de diplomás őszhaju ember sem ismerte fel életének igazi célját.

Ha már a földi dolgok megértéséhez is elsősorban Istentől nyert adottság szükséges, mennyivel inkább így van ez a mennyei dolgok megértésében!

A tanítványok kérdésére az Ur így felelt: "Mert néktek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg" Ha arról is meg vagyunk győződve, hogy az Isten nem személyválogató, akkor megtudhatjuk, hogy az adottságnak vagy hiányának mik az okai! Ezen a megértésen fordul meg minden szentírási titok, Isten országa minden titkának, így a fiúság nagy titkának is megértése. Mennyei dolgokat filozófálás és mindenféle okoskodás nélkül, tehát igazán, csak mennyei értelemmel lehet felfogni és megérteni! A Szentszellem képes csak mennyei dolgokat mennyei értelemmel közölni, de ő is csak azokkal, akik mint tanítványok a gyermekkort elhagyták és elérték a fiúságot.

—0—

A mennyei Atya minden embernek atyja, mert az ember az ő képére és hasonlatosságára lett teremtve, tehát fiává. Az első emberi generációk idején az értelmesek így is nevezték magukat: Isten fiai. Annyi évezredek után ma Isten gyermekei. Ez pedig igen nagy baj, ha a nagytudást elnyert fiú visszatért a gyermekkorra. Jó tehát ezen gondolkozni, hogy mit tanulunk ebből, mert Pál apostol határozottan kijelenti, hogy az egész teremtett világ azért nyög és szenved és sóhajtozik, mert nem láthatók még az Istennek fiai, mert akkor szabadul csak fel az egész teremtett világ a szolgaságból. Érthető tehát, hogy azért várja az Isten fiainak megjelenését sóvárogva!

Ha mint földi dolgot, a fiugyermek születését megértettük, nem nehéz a hasonlatot mennyei nyelven is megérteni, ami az újjászületés. Igen fontos ez, mert ezzel lépett a testi ember az örökélet birtokába. Ez is az Urnak hatalmas kegyelme, és szeretete az emberhez. De nagyon kemény lecke ez a tengerhez gyűlt sokaságnak, ha az Ur továbbfejtegetné, hiszen az újjászületettnek még egy hosszú gyermekkoron át meg kell ismernie az édesatyját és megtanúlni tisztelni és szeretni őt. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait, amelyek nem nehezek, — a fiunak.

(Folytatjuk)

EGY PENNY

Egy penny a legkisebb pénzegység Amerikában. Az emberek előtt igen kevés, de nem kevés Isten előtt. Mert Isten előtt nincs **kevés** és nincs **kicsi.** Egy **kevéske** olaj és **maroknyi** lisztecske elég volt három személy táplálására kb. három esztendeig. Egy korsóban egy kevéske olaj elég volt sok korsó megtöltésére. Isten a kicsit naggyá, a keveset sokká tudja tenni. Igy egy penny is igen sok lehet Isten kezében. Elmondunk egy történetet éppen egy pennyről.

A történet úgy kezdődött, hogy egy amerikai vasárnapi iskolában gyüjtést rendeztek a külmisszió javára. Hoztak a gyerekek szépen dollárokat, quarter-okat, dime-okat és nikkel-eket. Mindenki örült az alkalomnak.

Egy kis leányka volt csupán, aki szomorkodott. Neki nem volt mit hoznia. Árva volt félig. Apukáját már eltemették, anyukája beteges volt, hol volt valamicske pénz, hol nem. Beszélt anyukájának a gyűjtésről. Anyukája vigasztalta: "Ne búsulj, kisleánykám, mi is fogunk adni és ha keveset adunk is, a jó Isten azt is meg fogja áldani". És vasárnap reggel egy pennyt adott kisleánykájának a külmisszió javára.

A leányka félve adta át a pennyt a tanító néninek. De a tanító néni így szólt: "Kicsikém, a jó Isten meg fogja áldani a te penny-det. Mint a többi pénzen, ezen is veszünk valamit", és rövid gondolkodás után folytatta: "Tudod mit, kicsikém, a te penny-den veszünk egy traktátust és azt küldjük el Afrikába és ráírjuk, hogy a te pennyd-ből vettük."

A szavakat tett követte. Megvették a traktátust, ráírták a kisleány nevét és elküldték a csomaggal, amit készítettek, Afrikába.

A csomag megérkezett Afrikába, benne a traktátussal. Örültek a feketék a sokféle ruhának. A kis afrikai telepen mindenkinek jutott valami. De mit adjon a misszionárius a törzsfőnöknek? Hisz nagyon megsértené, ha valami ruhadarabot adna neki, hisz ő az egyedüli gazdag ember a telepen. Sok gondolkozás után az egy penny-s traktátust egy szép boritékba tette és tiszteletteljes látogatás alkalmával átnyujtotta a törzsfőnöknek — ajándékba.

A törzsfőnök örült a traktátusnak. Szerette fitogtatni, hogy ő tud

angolul... És olvasni kezdte a traktátust. A traktátus arról szólt, hogy az Ur Jézus mindenkit szeret, még a feketéket is és azért halt meg, hogy aki benne hisz az örök üdvösségbe jusson. Sokszor elolvasta a traktátust a törzsfőnök... Egyszer aztán felkiáltott: "Ha mindenkiért, akkor értem is meghalt". És valami belső forróság öntötte el, torka összeszorult és így bugyborékoltak elő belőle a szavak: "Nagyon bűnös vagyok, nagyon bűnös vagyok, de értem is meghalt..." A törzsfőnök megtért...

Eljött a legközelebbi vasárnap. És amikor a kis telep harangja kongatott, ami eddig sohase történt meg, most a törzsfőnök is elment az összejövetelre. Ez mindenkit meglepett... El is ment a híre, hogy a törzsfőnök is a keresztyének közé ment. És mert a törzsfőnök elment, már a délutáni összejövetelen a fél telep megjelent. Sok lélek találta meg az Urat.

Templomot kellett építeni, még hozzá nagyot, hogy a környék többi telepeiről is elférhessenek benne.

A törzsfőnök felajánlotta azt a helyet, ahol a traktátust olvasta és ahol megtért a templom helyéül.

És ma ott áll a szép nagy templom, ahol a törzsfőnök megtért. Mi tette ezt? Az Isten által megáldott egy centes traktátus elvégezte feladatát a Szentlélek által. Igy ádotta meg Isten a kis amerikai leány egy penny-jét...

Fülöp Árpád

A LÉLEK INDITÁSA ALATT

"Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, aki békességet, jót mond, szabadulást hírdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened. (És. 52:7.)

Október 19-et írtunk, amikor szinte hallani véltem a Lélek buzdító szavát: Indulj és tégy egy köruti látogatást. Hétköznap, kedden indultunk feleségemmel azért, hogy a vasárnapi szolgálati alkalmat el ne vegyük prédikátor testvéreinktől. Reggel 6 órakor már kocsiban ültünk, amiért meg is pirongatott a feleségem, de a cél az volt, hogy még az nap három városban látogassuk meg mieinket. Utunk kellemesnek mutatkozott már azért is, mert éppen a csillagok kezdték fényüket veszíteni a felkelő nap sugarainak hatása alatt. Ennek a változásnak megfigyelésével — ami egy óra alatt történt —, eszembe jutott a zsoltáros szava: "Mikor látom egeidet, a te újjaidnak múnkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember — mondom, — hogy megemlékezzél róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá?" Mennyire találóan írta meg a zsoltáros a napról, hogy: örvend mint egy hős, hogy fúthatja a pályát. Mi is futottuk a mienket kocsinkban ülve, ami nem minden alkalommal sikerül, hogy valaki ülőhelyzetben is előre haladjon. 10 órakor már el is értük első állomás helyünket, Wadsworthot.

Legelébb Taylor testvér Mary leányát kerestük fel s aztán Taylor testvérhez mentünk. Jó volt látni, hogy az öthét előtti autószerencsétlenség inkább csak ijjedelmet okozott testvérünknek, mint zúzódást, vagy törést. Hálát adtunk ezért az Urnak.

Aztán Papné testvérnőt látogattuk meg, aki nagyon gazdag hideg felvágottal vendégelt meg bennünket, amit mi élvezettel fogyasztottunk és megköszöntük a testvérnő gondos szolgálatát.

Felkerestük itten Bacsóné testvérnőt is, akit egyik fiának és menyének társaságában találtunk s néhány nagyon kedves percet töltöttünk velük, amit imában Urunknak is megköszöntünk.

Innen Canton Ohionak vettük az irányt és 1,40 perckor már a Szász testvérék kedves otthonukban voltunk. 70 percet töltöttünk itt keresztyénies társalgásban ezzel a kedves házaspárral s a velük való imádkozás után, Campbell Ohio felé indultunk.

Kocsink eleje mutatta az irányt és mi ezt követve 5 óra előtt, már a k. Major testvéreknél voltunk. Régen szeretjük egymást és örültünk az ismét találkozásnak. Este a kedves Szabó családot látogattuk meg s nagyon kellemesen társalogtunk együtt s amikor vissza mentünk Major testvérékhez, annyira elmerültünk az egymást építő beszélgetésben, hogy nem csak arról feledkeztünk meg, hogy korban előhaladottak vagyunk, hanem arról is, hogy nekünk korán reggel tovább kell mennünk. Közösen fogyasztott ízletes reggeli után, Urunkat magasztalva egymásért imádkozva, elbúcsúztunk.

Innen észak felé irányítottuk kocsink elejét, hogy Cleveland Ohioba menjünk és 11 óra után kevéssel, már özv. Petrickné testvérnőnél voltunk, akinek terített asztalánál hálás szívvel fogyasztottuk el az ebédet. Délután Orosz Attila lelkipásztorhoz mentem és vele két órán át beszélgettem — leginkább — szövetségi dolgokról. Dobra testvért is meglátogattam és épületes beszélgetés után, együtt imádkoztunk. Petrickné otthonában pihentük ki a napi fáradalmat. Feleségemnek régi jó barátnője ő, amiért úgy fogadott most is, mintha ott laknánk. Ezekből a látogatásokból merített jó érzelmeket nem lehet leírni.

Szerdán este csepergő eső alatt érkeztünk Eleryába, ahol már vártak bennünket a kedves Kovács Mihály testvérék, akiknek otthonukban nem voltam már 13 éve, annak dacára, hogy nagyon óhajtottuk ezt mind a ketten. Nagyon meleg hangulatban tapasztaltuk ismét, hogy "... mily jó és mily gyönyörüséges, amikor együtt laknak az atyafiak!" Szünet nélkül esett az eső, de azért este ott voltunk a régi Magyar Baptista Imaházban, ahol éppen evangélizálás volt. A régi evangéliumot prédikálták itt most is, talán csak egy kicsit más színezetben, de nem hatás nélkül, mert többen előre mentek a felszólításra annak bizonyítására, hogy Jézust akarják követni. Élénk kis gyülekezet ez. Volt magyar gyülekezetünk tagjai közül ott maradtak többen és mi örültünk, hogy ezekkel is találkozhattunk. Arra kérjük az Urat, hogy áldja meg ennek a gyülekezetnek minden törekvését, hogy sok üdvszomjas lélek nyerhessen itt lelki felüdülést.

Reggel búcsúztunk Kovács testvéréktől és Dél-nyugati iránynak fordítva kocsinkat, Hajdu testvérék tanyai otthonukba mentünk, a Hajdu testvér vezetésével. 49 évi kedves emlékek kötnek engem ezekhez a kedves testvérekhez és általában Eléryához. Szemináriumi tanuló koromban sokszor küldött ide Orosz István tanárom. Áldás-dús perceket töltöttünk itt most is. Testvéreink át hívták kedves menyüket is. De akár mennyire is kedves volt az együtt lét és a finom felszolgált étel, mégis csak eszünkbe jutottak Pál apostol szavai: "Nincsen itt maradandó városunk... Búcsúznunk kellett s látogatásunkra rá ütöttük az ima pecsétet és szívünkben dúdolva melódiáját, "Áldott legyen a frigy..."

című énekünknek, haza felé vettük az irányt.

Megjegyzésül hadd mondjam azt, hogy idős testvéreink nagyon elhagyatottnak érzik magukat. A fiatalabbak nem értik meg őket, még saját gyermekeik sem. Ezek valamikor fel keresik őket és ajándékokkal is kedveskednek, de nekik nem ez, hanem a társalgás hiányzik. Tanácsom az, hogy látogassuk őket gyakrabban.

Tiszteljük őket azért, amit tettek ezelőtt 60 esztendővel. 14, 16 órát dolgoztak, laikus emberek voltak és mégis gyülekezeteket alapítottak. Nem szeretnék senkit megsérteni. De hol vannak ma 20-24 éves fiatal emberek gyülekezet alapítási céllal? Napjainkban én nem ismerek ilyeneket, csak — talán — a Déli Baptisták között valahol.

Hadd mondjam még azt, hogy: egy megmarad, amit Jézusért teszünk. A Peace Cor igen szép munkát végez ezen a téren. Kedvesek a békesség hírdetőnek lábai, mert viszik az öröm-üzenetet. "Fel mert az éj fog jönni s minden késő lesz" Látogatásunk során felüdültünk addig, amig másokat üdítettünk. Segítsen bennünket az Ur, hogy vethessük az evangélium magvát, amig nem késő.

Vér Ferenc

Prédikátor avatás Chicágoban

Nagy örömünk volt julius hó egyik vasárnapján, amikor gyülekezetünk kérelmére hivatalosan is prédikátorrá lett avatva James W. Heller testvér. A felavatási beszédet Rev. Arnold C. Schultz T.H.D. professzor of Old Testament Northern Baptist Theological Seminery mondta. Nagyszerüen ismertette az Úr szolgájának feladatát.

Örömünket emelte az is, hogy velünk volt özv Petre Adalbertné testvérnő leányával s férjével, valamint Bogdánné és Kordiné testvérnő is.

Nagyon jól éreztük magunkat úgy az ünnepi istentiszteleten, mint az utána fölszolgált frissitők mellett is. Örömmel mondhatom azt is, hogy gyülekezetünk szépen halad előre. Heller testvér német származású, de ő már csak az amerikai nyelvet beszéli. De felesége Jakab Carole, szépen beszél magyarul is

id. Fülöp Lajosné

Kivánunk sok áldást az új lelkipásztorra és teljes sikert minden jó törekvésében. M A.

Első Magyar Baptista Gyülekezet Austin Street Baptist Church Buffalo, N. Y.

(Rövid összefoglaló történet)

A magyar baptista misszió Buffalóban 1909-ben kezdodőtt Pálmay József misszionárus által. A gyülekezet épülete, templom és prédikátori lakás, 1912-ben lett épitve és ez a Buffaló Baptist Association tulajdona. A missziómunka megszervezése mint önálló gyülekezet 1916, junius 8.-án történt. A 47 alapító tag elozoleg két buffalói német baptista gyulekezetnek volt tagja. Az elmult 50 évben a következő prédikátorok szolgálták a gyülekezetet:

1. Botka József, 1914-1923. 2. Kecskés Gábor, 1923-1925. 3. Major Mihály, 1926-1933. 4. Kinda Sándor, 1934-1942. 5. Petre Gábor, 1942-1949. 6. Lehmann János, 1950-1960. 7. Galambos Pál, 1961-

Boda Sándor testvér több ízben szolgálta a gyülekezetet mint kisegítő lelkész. A gyülekezet neve 1955-ben lett megváltozva a következő névre: Austin Street Baptist Church, Buffalo, N. Y.

Évtizedeken át az istentiszteletek kizárólag magyar nyelven lettek megtartva, csak a vasárnapi iskola használta az angol nyelvet is. Lehmann János testvér 1953-ban kezdett rendszeresen angol nyelven is prédikálni. A magyarországi németajkú testvérek nagyobbszabású csatlakozása 1961-ben szükségessé tette a német nyelvü istentiszteleteket. 1964 óta az összes vasárnapi istentiszteletek angol nyelven lesznek megtartva (csak a reggeli imaóra felváltva három nyelven) a szerda esti bibliaóro német nyelven és a vasárnapi iskolának van egy magyar osztálya id. Eibner József testvér vezetésével.

A gyülekezet hosszú éveken keresztül anyagilag támogatva lett a Buffalo Baptist Association által, de 1950-ben önfentartó lett. Az 50 év folyamán az átlagos taglétszám 79, a legmagasabb taglétszám 116 volt 1957-ben. Ma 88 tagja van a gyülekezetnek. A gyülekezetnek erős támogatója a hűséges tagok mellett a jól működő énekkar és egyéb szervezetek. A három nyelvnek (angol, német és magyar) használata nem okoz nehézséget. Ma a következő szövetségekhez tartozunk: Amerikai Magyar Baptista Szövetség; American Baptist Convention; North American Baptist General Conference. Misszióadományunkat megosztjuk e három szövetség között. A tagok közül igen sok a fiatalabb testvér. Isten kegyelméből reménységgel nézünk a jövőbe. Idézem Dr. Udvarnoki Béla testvér búcsúszavait: "Örülök, hogy nem egy haldokló, hanem egy reményteljes (ahogyan otthon szokták mondani, 'szépreményü') gyülekezetben voltam." Az Uré a dicsőség!

Galambos Pál, prédikátor.

DETROIT

A Detroit-i gyülekezet Nőegylete, okt. 24-én tartotta meg őszi ünnepélyét, hogy pár hónapi pihenés után újult erővel és új tervekkel kezdje meg munkáját. Az ünnepély a délelőtti istentisztelet keretei közt folyt le. Bibliát olvasott Eidler Juliánna testvérnő s aztán Molnárné testvérnő beszélt: "Nők Isten kezében, az Ó és Újtestamentomi, valamint a jelen korban is". Idézte a bátor Débora történetét, akit igénybe vett Isten, hogy báráknak fülébe súgja a harc közepette is: "Légy bátor, hiszen az Ur maga vezet téged és győzni fogsz. Milyen sokat jelent ma is a bátorító szó a csüggedésben. Az Ur Jézus is nagyra becsülte a nők munkáját és többször meg is dícsérte őket. Az Ő halálával pedig egyenlő lelki megváltást nyertünk, mert előtte nincs férfi és nőnem. Majd gyülekezetünk újszülött zenekara adott elő három éneket. Utána Vencné testvérnő szavalta el: "Nők Jézus körül" című szavalatot. Martonné testvérnő szólót énekelt szokott kedves hangjával. A Nőegylet tagjai közösen énekeltek egy éneket, Mátyásné testvérnő pedig férjével egy duett éneket énekelt s utána egy alkalmi cikket olvasott fel. Az "Elveszett gyermek" című költeményt Jakabné testvérnő adta elő, s aztán két kislány énekelt angol és magyar nyelven, akik ezelőtt három hónappal lettek alámerítve. Aztán egy nagyon kedves régi költeményt adott elő Molnár A. gyülekezetünk lelkipásztora, "Sámson Siralmai" címen. Nagyon megható volt és beilleszkedett programunkba is, hiszen voltak és — sajnos — ma is vannak Délilák, akik férjüket inkább gyengítik, mint erősítik, sok esetben pedig teljesen elveszik lelki erejüket.

Egy záró ének elhangzása után, Pásztor testvér imával zárta be ünnepélyünket.

Molnárné

A szeretet azért a legnagyobb hatalom, mert nem személy válogató.